

„Ja kui onnieti üks kurjateggia ütles:
 „Agga kas tead, et seal kibheltennas, kus rohkem
 kui sada pärris jodikkud on tootamisse läbbi wi-
 nast korraga lahti sanud, — et seal on ille nende
 arvo ka weel teisi, kes on ka ärratootanuid, ja
 onnieti jälle ueste hakkand purjotama? Siis
 tulle sinna ka ikka, ja wotta ennesele süddame
 kimitust. Sest polle wigga, et sa olled õppe-
 tajale tootand. Egga temma sedda kuilda ei
 sa; se peäle ütles: „Taggane Sadan! (Matt.
 4, 10). Kui nemmad sedda patto on teinud
 omma hinge peäle, siis ei tahha minna sedda
 hirmsat süüd mitte ka ennese hinge peäle wotta!“
 — Siis jättab kiusaja waim sind mahha, ja
 „wata, inglid tullewad ka sinno jure, ja teniwad
 sind“ (Matt. 4, 11), sest „eks nemmad keif ei
 olle teniad waimud, wäljaläkitud tenistusfeks
 nende pärrast, kes õnnistust peawad pärrima!“
 (Ebrea v. 1, 14)?

Rebbane ja wäht.

Rebbane pilkas wähte oia äres: „Mis peäle
 sul hull jalgo, kui sa ei moista jooksta? Sinna
 laisk loom!“

Wäht kostis: „Seame kühla, minna josen
 sinust möda!“ — Leggid kaupa.

Wäht ütles: „Minna lubban sinuile weel
 tüf maad ette. Kus sinno sabba on, seal olgo
 minno Pea. Kui ma hüan: Kiisu! — siis panne
 jooksta.“

Rebbane seisis wähte ninna ette, wäht hak-
 kas ilma temma teadmatta omma mollematte
 tangidega rebbase karrusest sabbast kinni, hüdis:
 „Kiisu!“

Rebbane jooksis omma hinge ärra, ta panni
 kui nool kolm wersta maad rohkeste. Keel suust,
 lootfutad, jäi seisma, pöris ümber: „Kus wäht?
 Polle kuisagil!“

Wäht lastis temma sabbast lahti, hüdis:
 „Olete teie ka wimaks järrele sanud? Mul läks
 jubba aeg iggawaks, teid odates!“

Rebbane ütles: „Wötke paggan! Kuida
 sinna seie sanud?“ — piddi kühla taosinna.

Keleto kulutab.

Inglanti maal tulli üks õppetaja ka es-
 mest lorda suurde Londoni linna, ja kui ta seal